

[A. M. Hansen.]

overvejer, om ikke Tiden var inde til at sætte Maksimaltakster for saadan Kørsel.

Da Lovforslaget skal i Udvalg, mener jeg at kunne indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg skal slutte med endnu en Gang at udtale min Glæde over, at vi har faaet dette Lovforslag, som er en nødvendig Følge af det i 1926—27 gennemførte, og som aabner Adgang til en betryggende Sygeforsikring for hele den Del af vor Befolkning, som uden at være velhavende dog er for velhavende til at kaldes ubemidlede Medlemmer af vore Sygekasser. Jeg tilsiger mit Partis Medvirken til en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget.

Ministeren for Sundhedsvæsenet (Rubow): Jeg vil gerne takke de ærede Ordførere for den indgaaende og velvillige Behandling af Lovforslaget, hvilken Behandling giver mig Haab om et godt Resultat af det kommende Udvalgs Arbejde.

Det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard kom ind paa nogle Bemærkninger om de nuværende Afdelinger for bemidlede i Sygekasserne, og jeg forstod paa det ærede Medlem, at han nødig saa disse Afdelinger forsvinde paa Grund af det her fremsatte Lovforslag. Det ærede Medlem gjorde ganske rigtigt opmærksom paa, at der fra adskillige Sider indenfor Sygekasserne er Interesse for disse bemidlede Afdelinger, men det ærede Medlem indrømmede ogsaa, at det kun var for et Mindretals Vedkommende. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at der fra Odense Amts Sygekasse var kommet en Henvendelse om Opretholdelse af disse bemidlede Afdelinger, og det er sikkert rigtigt nok, men efter at denne Resolution eller Henvendelse er udarbejdet, har der været et Møde i Forretningsudvalget for samtlige Sygekasser, og det har indtrængende anbefalet det foreliggende Forslag; dets Udtalelse lød kort og godt saaledes, at „Forretningsudvalget mener, at Sygeforsikringen for bemidlede Personer fremtidig kun bør ske gennem Fortsættelseskasser.“

Imidlertid vil det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard jo i Udvalget faa Lejlighed til at deltage i Forhandlingerne om dette Spørgsmaal, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa det ved denne Lejlighed.

Overfor det ærede Medlem Hr. V. S. Petersens Indvendinger med § 4, 1ste Stykke, og hans Kritik af, at der tages Hensyn til de to hidtil virkende private Sygeforeninger, vil jeg sige, at det forekommer mig,

at naar der findes Sygeforeninger, der gennem en Aarrække har arbejdet paa hæderlig og solid Basis, skal man være meget varsom med ved en Lov rent ud sagt at tage Livet af saadanne Foretagender. Den af det ærede Medlem omtalte Virksomhed af nogle Agenter for saadanne Selskaber forekommer mig ikke at være tilstrækkelig Grund til at dømme Selskaberne saa haardt, som man efter det ærede Medlems Udtalelser nemt kan komme til. Det ærede Medlem maa da ogsaa erindre, at der i disse Sygeforeninger og navnlig i den ene af dem staar et meget stort Antal Medlemmer, som gennem en Række af Aar har fundet sig tilfreds med den Behandling, de har faaet, og som, hvis denne Sygeforsikring paa Grund af en vedtagen Lov blev nødt til at afvikle i en højere Alder kunde komme til at staa overordentlig daarligt, idet de da var uden nogen som helst Sygeforsikring og over den Aldersgrænse, som gav dem Ret til at træde ind i Fortsættelseskasserne eller de anerkendte Sygekasser. Jeg kan derfor ikke give det ærede Medlem Ret i hans Bemærkninger angaaende § 4, 1ste Stykke.

Det ærede Medlem omtalte saa en Uretfærdighed, der var sket overfor de Medlemmer med Vedtegning, som var blevet ringere stillet med Hensyn til Medicinudgiften. Jeg giver det ærede Medlem Ret i, at de er blevet ringere stillet, og jeg kunde i og for sig godt tænke mig, at det kommende Udvalg overvejede, om der kunde bødes herpaa ved Ændringer i Lovforslaget.

Saa kom det ærede Medlem ind paa en Tanke, som jeg afgjort maa tage Afstand fra. Det ærede Medlems Tanke var — forstod jeg ham rigtigt — at Sygekasserne qua Sygekasser ogsaa skulde være Begravelseskasser. Han mente, at naar Sygekasserne gav Fødselshjælp og Sygehjælp, og hvilken anden Hjælp de giver, saa skulde de ogsaa give Begravelseshjælp, det skulde være et nødvendigt Led i Sygeforsikringen, at der udbetaltes Medlemmerne den nødvendige Begravelseshjælp. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at dette maatte medføre en væsentlig Forøgelse af Statstilskuddet til Sygekasserne. Hvis jeg ikke hørte fejl, anslog det ærede Medlem Omkostningerne til denne Begravelseshjælp til ca. 1½ Mill. Kr. Jeg skal dertil bemærke, at det nu i en meget lang Aarrække, vistnok op mod 300 Aar, har været en her i Landet mere eller mindre udbredt Skik, at Befolkningen saa en Hæder i at sørge for, at de efterladte ikke skulde have Udgifter ved at bringe deres paarørende i Jorden. En Række Begravelseskasser har været oprettet og har hidtil